Juhász Zsuzsanna

Dühöngyilkosok

Szerintem csak zavarnánk őket ideátról. Azzal, hogy gondolunk rájuk, hogy el akarjuk gyászolni őket.

Ha lenne, ha van átjárás élők és holtak közt, tán észre se vennének bennünket. Semmi se kellene nekik tőlünk.

Mert az történt, hogy a kamasz kislány utánuk ment civódni. A szüleinek. Ment, rohant számonkérni az apját. Dühös lehetett rá nagyon, hogy itthagyta. És nem a bátorság vagy a mély, gyengítő lemondás emelte őt át a korláton. Hanem a harag, hogy miért is?

Mert anyja csak elaludt a volánnál. Hajtotta a pénzt, azt mondják az ittmaradt rokonai, hogy rossz anya volt. Pedig hát csak modern volt. Hagyta, hogy a verseny szelleme begyűrűzzön vagy csak beóvakodjon a családba. Versenyre kelt kamionos férjével a jövedelmek tekintetében. S ha már így esett, hát utána ment a vágyainak is, vagy csak követte a trendet. Aki keres, és sokat keres, annak jár. Jár minden, ami őt ehhez a magas keresethez segíti. S neki férfiak kellettek, sok férfi. Csak modern volt, na. S tényleg baleset volt, hogy egyszer munkából, szeretőtől hazafelé vezetve elaludt.

De a férj, úgy látszik, konzervatívabb volt. Tűrte nagy önbizalommal a felesége hűtlenségét, de szenvedett, azt mondják. Többet, mint Urunk a keresztfán. De tűrt és várt, hogy egyszer majd eljön az ő ideje. Hogy egyszer ő is beteljesül. S akkor ez a tengernyi szenvedés is értelmet kap. De nem kapott. A férj csak halálhírt kapott, és dühös csalódottságában felkötötte magát a kórház pszichiátriai osztályán. És bizonyára nem beszélt, nem nyílt meg senkinek előtte. Esze ágában se volt még tán magának se bevallani, mekkora balfácán volt. Hogy hitte, egyszer a felesége újra hűséges asszonya lesz. De dühös volt, az biztos. Hogy immár oda a jutalom. Az ígéret asszonyi földje. Holott ő kiérdemelte, már nem is egyszer, de százszor. Hát ment, hogy kérdőre vonja az asszonyt, az Istent, bárkit. Akit odaát talál. Konzervatív, hithű ember volt, mondom.

A gyerekei meg biztosan nem jutottak eszébe. Évek óta csak költségvetési tényezők voltak a szemében. Hetente, kéthetente látta csak őket. Rossz emlékei voltak csak csupán, vagy inkább emlékeztetői és figyelmeztetői, hogy valamit mondani, tenni kellett volna, hogy az asszony hű maradjon. De mindenki hallgatott. A hűtlenkedés tudói is, ő maga is. És Isten is. Hát a kórházba menekült a gyerekei elől. Konzer-

vatívan. Orvossal gyógyíttatni a bajt. És nem számolt azzal, hogy egyszer beszélnie kellene.

Hát mi van ebben? Hagyni kellene őket tovább cívódni. Némán, vagy ahogy odaát lehet. Törődni bele a kislány halálába, mert neki ez, ez jelentette az életet. Az életet tovább, hogy az apját kérdezze. Mert alighanem ő is konzervatív volt, s neki ezért elkelt volna egy mintaadó apa, egy példát mutató férfi. A legfontosabb egy kislány életében, hogy megtanulhassa, milyen is a férfi, hogyan kell bánni vele, és milyen határokig mehet el, ha meg akarja tartani. Ment hát kérdezősködni, ment az apjához, hogy miféle elvakult, kegyetlen hit is volt őbenne. Micsoda esztelen csodavárás, hogy a csoda elmaradta a halálba vigye. Felejtve kislányát, az egyetlen, igaz nőt az életében. Aki vele szenvedett, de nem mutatta. Aki belement a kedvéért a játékba, hogy a családjukban minden rendben van. Aki a kedvéért végigült semmitmondó ebédeket és vacsorákat. Aki felelt, ha kérdezték, evett, ha kínálták, és megcsinált mindent, amire kérték. Aki istentelenül jó volt, aki igyekezett, hogy vele már semmi gond ne legyen, hogy ne terhelje tovább az apját. Aki sose mondta, hogy köszönöm. Csoda-e hát, hogy utána ment. Tajtékozva a dühtől. Jutalmat követelve önfegyelemben töltött gyerek- és kamaszkoráért.

A fiú, a kis tizenéves fiú meg remélem, itt marad. És nagyszülei szépen, lassan, finoman felnyitják a szemét. S ő megfogadja korán, hogy teljesen más lesz, mint az apja. Nőgyűlölő lesz, vagy csak nőfaló. Majd aszkéta. Posztmodern, aki csak egészségügyi okokból él nem életet. Ahogy iszik, ha szomjas.

S ha mégis érzékeny marad, legfeljebb a saját neménél keres társat. De itt marad.

Velünk.